

ПРОЛѢТЬ

1

Тя е дошла откъмъ крайния гиранъ, позлатила е пръстенитѣ на желѣзната верига, навела се надъ кофата, намокрила ясно чело и силно я лющнала въ въздуха.

Почукала съ припряни пръсти по вратата на малката воденичка — събудила Миха воденичаря. Станалъ Михо. Наметналъ брашњаната абичка, запушилъ съ голѣмата черногорска лула и тръгналъ на доле къмъ буренясалия язъ.

Промъкнала се презъ върбичкитѣ и тичешкомъ влѣзла въ село. Преварила. Рано, преди орѣхчанки да нарамятъ котли и забързатъ къмъ Голѣмата чешма. Разнесла е по улицитѣ топълъ синь лъхъ. Хлопнала лудо портичката и се втурнала въ широкия равенъ дворъ на дѣдо Димо Хайдутина. Черното куче, което лежало подъ стрѣхата, скокнало, догнало я, и я сръвало. Тя изпищѣла, прескочила харманския плетъ, минала въ градината, навела се и пролѣла ясни детски сълзи надъ синитѣ зюмбюли и червенитѣ иглики. Сливитѣ осипали русата ѝ коса съ упоителенъ прашецъ.

Ходила по хармана за да отпечати стѣпкитѣ си. Цѣлувала клончетата и когато презъ сълзи се